

عنوان مقاله:

معیارهای مکانیابی شهرهای جدید با توجه به مبانی توسعه پایدار نمونه موردی شهر جدید بینالود

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی توسعه پایدار و عمران شهری (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

عمیدالاسلام ثقه اسلامی - عضو هیات علمی گروه شهرسازی دانشگاه آزاد اسلامی مشهد

مونا زمانی شاندیز - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی مشهد

هانا ضیایی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی مشهد

پریسا گشایشی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد

خلاصه مقاله:

شهرهای جدید سکونت گاه های برنامه ریزی شده ای هستند که به منظور حل معضلات جمعیتی و اقتصادی کلان شهرها و کشورها عموماً از ابتدای قرن بیستم پا به عرصه وجود گذاشتند گرایش به ایجاد شهرهای جدید از سالهای 1364 به طور غیر رسمی در محافل مرتبط با شهرسازی کشور ایران نیز مطرح شد و نهایتاً در سال 1368 با تصویب آن در مجلس شکل رسمی یافت. عوامل متعددی از آن تاریخ تاکنون در وضعیت موفقیت و نا موفقیت اینگونه شهرها دخیل بوده اند مکانیابی زیستگاه های نو به عنوان اولین و ابتدایی ترین عامل همراه با شکلگیری اهداف یک شهر نو به عنوان اولین معیار تاثیر گذار بر نحوه کارکرد این شهرها مد نظر است. معیاری کنترل کننده که قادر است با وزنی بساری زیاد بر زیست سالم با نا موفق و ناسالم یک شهر جدید تاثیر گذارد. معیاری که در ادامه حیات نیز بسیار موثر خواهد بود در این میان مبانی توسعه پایدار شهری به عنوان به روز ترین مبانی نظری در راستای مکانیابی صحیح به کمک مکانیابی آمده و راهکارهایی به روز از نحوه جایگیری این شهرها ارائه خواهد داد. با توجه به نقش اساسی مکانیابی در برنامه ریزی شهرهای نو در این مقاله سعی می شود تا به بررسی عناصر شاخص در مکانیابی با توجه به فاکتورهای توسعه پایدار شهری پرداخته و دلایل عدم موفقیت شهرهای موجود با تبیین این مفاهیم و فاکتورها تحلیل شوند و به معیارهای جهت انتخاب مکان قرارگیری شهرهای نو با توجه به اصول توسعه پایدار دست یابیم

کلمات کلیدی:

شهرهای جدید، مکانیابی شهر جدید، توسعه پایدار، بینالود، معماری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/417718>

